

Tưởng Như ...

Mùa Xuân Không Còn Nữa

Tường Thúy

“Ngày xưa, tôi có quen một người em gái nhỏ, tuổi đang mười sáu mái tóc chấm ngang vai, tình như nụ hoa nở trong lòng đời ngọt ngào....”

Tiếng hát trầm ấm truyền cảm của một người nào đó vừa cất lên chợt làm tôi giật mình đến sững sờ. Tiếng hát mang một âm hưởng quen thuộc đến nhói lòng. Tự dung như có một cái gì đó thôi thúc, tôi bỏ việc sắp xếp lại mấy xấp vải mà khách vừa chọn, còn bừa bãi trên quây, bước vội ra xem. Đó là tiếng hát của một người bán vé số, anh chắc là thương binh của VNCH, tôi đoán thế vì chiếc áo rằn ri anh mặc là của binh chủng TQLC đã bạc màu và sờn cả hai vai. Chiếc mũ màu xanh, đội lệch trên đầu như một thách đố với cái chế độ anh đang sống, và hẳn anh đã rất hãnh diện về cái quá khứ oai hùng năm xưa, mà không sợ hãi gì khi mặc bộ đồ lính chiến ngày nào của đơn vị mình. Cái mũ đội lệch của anh đã khéo léo che đi một phần những vết sẹo trên mặt. Bị mất cả hai chân, anh ngồi trên một cái ghế giống như chiếc xe lăn tự chế với ba bánh xe và một cái đòn cầm tay để điều khiển cho xe di chuyển. Chiếc guitar cũ được đặt trên đùi. Tôi đến gần hỏi mua vài tờ vé số, rồi làm quen bằng cách khen anh hát hay. Anh khiêm tốn cười nói:

— Cám ơn chị, hát kiếm cơm thôi thì phải ráng hát cho nghe được, người ta mới mua dùm vé số chứ

Trời ơi, giọng nói của anh sao thật giống, giống lắm, người bạn của tôi. Tôi thấy tim mình tự dung đập mạnh. Nếu khuôn mặt đầy sẹo kia không bị méo mó vì thương tật, khiến khó nhận biết được dung mạo thật của anh, thì tôi đã chắc chắn rằng anh chính là Ninh, người yêu của tôi ngày nào. Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, tôi nói:

— Không tôi nói thật đấy. Anh hát hay lắm, làm tôi nhớ đến người bạn năm xưa, giọng hát anh rất giống của anh ấy. Ngày xưa anh ấy cũng là lính TQLC, không biết hồi đó anh ở tiểu đoàn nào?

Anh nhìn tôi với ánh mắt e dè mà không trả lời, chỉ mỉm cười vô nghĩa. Từ ánh mắt này tôi lại bắt gặp có một cái gì đó quen quen. Ngần người ra mấy giây, rồi như sự nhớ lại, tôi cầm tập vé số đưa trả anh và nói nhỏ:

— Xin lỗi anh... Tôi lấy mấy tấm này, xin gửi anh tiền, chỗ còn lại xin được biểu anh.

— Không, tôi chỉ lấy đủ tiền vé số thôi, chị nên cầm lại số tiền dư này, xin cho tôi được giữ lại chút lòng tự trọng với bộ quần áo tôi mặc trên người, chị ạ.

Sững người vì câu trả lời của anh, tôi đã

nghe, ngày xưa hẳn anh phải là một vị chỉ huy rất có tư cách trong quân đội, chả thế mà ngày nay dù trong một hoàn cảnh cùng cực như thế này, anh vẫn giữ được lòng tự trọng đáng khâm phục của một anh quân nhân ngày nào, tôi vội vàng:

—Áy chết, xin lỗi anh, không phải vậy đâu, xin anh đừng hiểu nhầm. Chỉ là thấy anh mặc quần áo lính của ngày xưa nên...nên có một chút xúc động, hơn nữa tôi muốn có một chút quà làm quen thôi, nếu anh đã hiểu sai thì cho tôi xin nhận lại vậy.

Anh mỉm cười, đưa lại tôi số tiền dư, sau khi nói tiếng cảm ơn rồi anh cầm đàn lên bấm phím và tiếp tục hát:

*...Rồi một hôm, xếp bút nghiên dâng
trình tôi già từ, tiễn đưa buồn hơn đêm mưa
lặng tâm tư...*

Tôi quay về sạp vải mà trong lòng cứ băn khoăn về một điều gì không rõ. bước đi rồi mà bên tai tôi vẫn còn nghe tiếng hát đầy tình cảm của anh, lòng tôi chợt mang mang buồn, nỗi buồn về một người ngày xưa, cũng với tiếng hát trầm ấm như thế đó và cũng bộ đồ lính rằn ri như thế này. Quay lại nhìn anh một lần nữa, tôi lại bắt gặp ánh mắt anh nhìn theo. Sao mắt anh buồn quá, làm tôi nhớ tới Ninh của tôi, tôi nghe nước mắt mình dường như đang đọng đầy trên mi

*
* *

Đã lâu lắm rồi, kể từ những ngày tháng đau buồn đó đến nay, tôi không còn bao giờ được nghe lại tiếng Ninh hát nữa. Anh đã trả xong nợ núi sông, đã làm tròn bổn phận người trai thời loạn, có lẽ bây giờ anh đang rong chơi trên một vùng trời nào đó và để lại cho tôi một nỗi buồn khôn vơi. Tôi nhớ anh, nhớ anh thật nhiều anh có biết không?

Rồi cả một vòm trời kỷ niệm về anh lại tràn đầy trong tôi.

Năm đó, sau nhiều lần ở nhà thuê, cuối cùng

bố mẹ tôi đã sang được một căn nhà ở gần chợ Tân Định. Đây là một cái hẻm cụt nằm trên đường Hai Bà Trưng. Hẻm chỉ có 14 căn nhà xây giống nhau. Gia đình tôi ở ngay căn đầu tiên và là gia đình người Bắc thứ hai ở hẻm này sau gia đình Bác Thân, trong một khu vực toàn là người miền Nam.

Lúc đó tôi mười một tuổi, trẻ con trong xóm cỡ tuổi tôi, con gái nhiều hơn con trai. Cứ mỗi buổi chiều lũ trẻ lại tụ tập chơi ở trước cửa nhà tôi vì chỉ nơi này có cái sân được lát bằng xi măng, vừa sạch lại vừa bằng phẳng để bọn trẻ có thể chơi nhảy dây hay đá cầu. Vừa dọn đến, vì tính nhút nhát và không dám làm quen ai nên tôi chỉ đứng trong cửa ngó ra xem họ chơi mà vui với cái vui của họ thôi. Rồi chính anh là người bắc cây cầu nối cho tôi làm quen với đám trẻ trong xóm, anh dụ khị bọn trẻ:

—Ai chịu chơi với bé Hạ, Chủ Nhật này đi Vũng Tàu về anh sẽ cho cái vở sò to và đẹp nhất.

Thế là đứa nào cũng dơ tay lên hết:

—Em... Em...

Anh quay lại nhìn tôi cười, nụ cười của anh thật đẹp. Tôi cũng cười, anh nắm tay tôi kéo ra bên bọn Hồng, tôi để yên tay tôi trong tay anh chứ không giựt ra như lần đầu. Sau đó tôi theo Lam, em của Hồng, gọi Hồng bằng chị vì Hồng lớn hơn tôi ba tuổi.

Nhà anh ở cách nhà tôi hai căn. Má anh, bác Tâm gái, lại rất mến mẹ tôi, nấu được món gì ngon bà luôn luôn mang sang cho mẹ tôi dùng thử, bù lại mẹ tôi chỉ dẫn cho bà cách thêu thùa may vá, vì mẹ tôi rất khéo tay về phương diện này. Gia đình anh có năm người. Bác trai đi làm xa ở ngoài Vũng Tàu, bác gái ở nhà nuôi con. Anh là con trai lớn nhất, năm đó anh mười sáu tuổi, kế đó là anh Trung kém anh hai tuổi, và nhỏ Hậu bằng tuổi tôi. Anh hát rất hay và đàn guitar rất giỏi. Chính anh là người đã dạy vỡ lòng cho tôi về loại nhạc khí này. Những buổi tối cuối tuần, anh hay tụ họp đám con nít

đên trước cửa nhà tôi để nghe anh hát. Bài anh thích hát nhất đó là bài “Em Tôi”

— “Em tôi ưa đứng, nhìn trời xanh xanh,
mang theo đôi mắt, buồn vương giấc mơ...”

Trong đám trẻ con ở xóm này, tôi là đứa bé được anh ưu ái hơn cả. Mỗi lần đi Vũng Tàu về chỉ có tôi là được anh dành cho những vỏ sò to nhất và đẹp nhất mà thôi.

Vào năm tôi mười 15 tuổi, sinh nhật của tôi được tổ chức vào chiều Chủ Nhật, mẹ đã làm cho tôi một chiếc bánh sinh nhật thật ngon và thật đẹp cùng những món ăn mà tôi thích nhất. Sinh nhật của tôi không có mời bạn bè, chỉ duy nhất có một gia đình thân cận sẽ chia sẻ niềm vui này với tôi đó là gia đình bác Tâm. Như thường lệ, sáng Thứ Bảy anh cùng bác gái đi Vũng Tàu thăm ba, chiều Chủ Nhật anh về lại Saigon. Tôi chờ suốt buổi chiều để cùng anh cắt chiếc bánh sinh nhật mừng tôi, nhưng chờ hoài, không thấy anh đâu, qua nhà anh cũng không thấy có ai ở nhà. Tôi không biết anh đi đâu mà giờ này tôi rồi cũng chưa về. Bố mẹ tôi, sau khi cơm nước xong đã vào buồng trong cùng bé Đông, chỉ còn mình tôi ngồi chống cằm nhìn chiếc bánh sinh nhật với 15 ngọn nến chờ vợ, chưa được đốt mà buồn vô cùng. Nước mắt tôi sắp trào ra thì có tiếng gõ cửa.

Tôi bước tới gần cửa và hỏi to:

— Ai đó?

— Anh đây, anh Ninh đây. Hạ mở cửa cho anh đi.

Nghe tiếng của anh, tôi mừng quá, mở vội cánh cửa:

— Anh đi đâu mà giờ này mới về, em chờ anh mãi. Vào nhà cắt bánh với em đi, đi anh.

— Thôi, anh đứng đây một chút, rồi anh phải về lo công chuyện. Cho anh xin lỗi, hôm nay sinh nhật Hạ phải không? Anh không kịp mua quà cho em, Hạ đừng giận anh nhé. À, Hạ xoè bàn tay ra đi, cả hai tay đó.

Như bao lần từ ngày còn bé, khi anh cho tôi những vỏ sò, anh cũng nói vậy. Tôi xoè tay ra

trước mặt anh. Cầm lấy hai bàn tay tôi để xát vào nhau, tôi thấy anh ngáp ngừng, anh định nói gì nhưng lại thôi. Anh cúi xuống lấy từ trong giỏ ra một túi đựng đầy những vỏ sò nhỏ nhỏ thật đẹp, rồi đặt chúng trong lòng bàn tay tôi. Anh khép hai bàn tay tôi lại, giữ trong tay anh thật lâu:

— Hạ, hãy làm một cái vòng bằng những vỏ sò này, đeo lên để nhớ đến anh.

Nói xong, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi:

— Anh chúc Linh Hạ một sinh nhật thật vui.

— Cám ơn anh, nhưng em vui sao được khi anh không chia sẻ với em ngày vui của em. Bất đền anh đó.

Tôi nhõm nhẽo.

— Anh xin lỗi Hạ, thật sự anh đang có việc phải làm gấp, hôm nào xong việc anh sẽ đến tạ lỗi cùng hai bác và Hạ. Bây giờ anh phải về, Hạ đóng cửa vào đi, khuya rồi, anh về đây.

Nhìn theo dáng hối hả của anh, tôi lặng lẽ đóng cửa lại mà nghe lòng mình buồn thật buồn.

Hôm sau gặp lại bác Tâm gái và anh. Bác nhờ bố mẹ tôi khuyên dùm anh đừng ghi danh đi lính, bác không muốn anh đi vào nơi nguy hiểm, bác nói:

— Anh chị nghĩ coi, người ta ai cũng kiếm nơi an toàn mà đi, còn con tôi lại muốn đâm đầu vào chỗ chết.

— Má cứ nói quá, làm trai thời loạn mà cứ rú bên váy mẹ coi sao được. “Chí làm trai dặm nghìn da ngựa, gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao”, má hông nghe sao. Hơn nữa, con hỏi ý kiến ba rồi, ba đồng ý con mới ghi danh đi lính chớ bộ. Đi lính có gì là ghê gớm đâu mà má lo.

Ý anh đã quyết, không ai lay chuyển nổi, vả lại tất cả thủ tục anh đã làm xong lâu rồi, và cuối cùng anh cũng đã nhận được giấy gọi nhập học. Bác Tâm gái không nói gì thêm, chỉ thở dài rồi theo mẹ tôi vào trong bếp. Anh nhìn theo dáng mẹ mình ánh mắt thật buồn. Tôi cũng im lặng không dám nói gì, chỉ lắng

lặng rót ly nước đưa cho anh. Cầm lấy ly nước, xoay xoay mấy vòng, nhưng không uống, đột nhiên anh bảo : _ Tuần tới anh phải đi trình diện rồi, học xong có lẽ vài năm nữa anh mới về, anh với má đến đây hôm nay là nhờ gia đình em ở gần, để ý ngó chừng má dùm anh. Tội nghiệp má anh quá.

Nhìn anh buồn tôi thấy thương anh làm sao, ngập ngừng một lát tôi nói nhỏ:

_ Anh Ninh, anh đi lính thật sao, con nít trong xóm này sẽ nhớ anh nhiều lắm đó.

Anh nhìn vào mắt tôi, ánh nhìn lạ lắm:

_ Anh biết, còn Hạ, Hạ có nhớ anh không?

Tôi ngây thơ trả lời:

_ Nhớ chứ sao không, nhớ nhiều nữa là đằng khác ấy.

Anh đưa tay bẹo má tôi và cười, một nụ cười thật buồn:

_ Bé Hạ ngoan lắm... Phải chi em lớn hơn vài tuổi thì hay biết mấy.

_ Chi vậy anh?

Anh không trả lời tôi mà chỉ cười

*

* *

Từ ngày anh rời Saigon đi, ba tháng sau tôi nhận được lá thư đầu tiên anh gửi:

_ “Hạ ơi, anh nhớ Saigon quá, nhớ cái xóm mình ở ngày nào, nhất là nhớ những khuôn mặt thân yêu quen thuộc của anh mà nay đã xa vời vợi. Không biết Saigon có nhớ anh không hả Hạ, hay đã quên anh rồi. Hạ ơi, hôm qua thằng bạn cùng phòng nó ư ử bài “Em Tôi” làm anh nhớ đến Hạ vô cùng, nhớ khuôn mặt em lúc ngồi nghe anh hát bài này, dễ thương làm sao, làm anh muốn bay về ngay Saigon để hát cho Hạ nghe, để được nhìn khuôn mặt của Hạ đó. Buồn quá, nhớ quá, Hạ ơi...”

Lá thư ngắn ngủi mà tôi đếm được cả chục chữ “nhớ”, chữ “buồn” hẳn anh phải buồn ghê lắm. Trong lá thư hồi âm cho anh, tôi viết lung tung đủ thứ thật dài. Tôi kể cho anh nghe về gia đình anh, về chuyện mẹ tôi chung vốn với

bác Tâm để mở một sạp bán vải ngoài chợ, hai bà rất tâm đầu ý hợp. Chuyện năm nay bố tôi bắt tôi phải học thêm toán và pháp văn vì hai môn này tôi dốt lắm, không có thì giờ đi chơi lông nhông, và nhất là về chuyện chị Hồng không chịu lấy chồng, dù có nhiều người mai mối, chị nói chị thương và chờ anh thôi, nếu không được làm vợ anh, chị sẽ đi tu v.v... Tôi hy vọng lá thư dài như thế anh sẽ đỡ buồn và đỡ nhớ Saigon.

Rồi năm tháng trôi đi, gần 2 năm rồi, chưa một lần anh về thăm nhà. Má anh và mẹ tôi ngày càng thân thiết hơn. Đã có lần bà nói đùa trước mặt mẹ tôi, tôi và chị Hồng:

_ Tôi với bà thân nhau thế này, hay là bà cho tôi cháu Hạ làm con dâu đi, được không?

Tôi đỏ mặt phụng phịu nấp sau lưng mẹ:

_ Con còn nhỏ mà bác, lại xấu nữa. Mấy anh bên bác phải lấy vợ đẹp cỡ chị Hồng mới xứng, mẹ há.

Chị Hồng ngúng nguẩy:

_ Con nhỏ này kỳ chưa, khi không nói chị hà.

Mẹ tôi cười, bác Tâm cũng cười theo:

_ Thì để bác hỏi tụi nó, ưng ai bác cưới người nấy, nếu ưng Hạ, lúc đó là không được thoái thác đâu đấy.

Ngày qua ngày, những lá thư anh gửi về cho tôi càng lúc càng nhiều hơn, nhất là lời lẽ trong thư ẩn chứa đầy những thương yêu và nhung nhớ. Qua những lá thư, tình cảm tôi dành cho anh cũng càng ngày càng đầy. Không chỉ là nhớ mà thôi, mà hình như tôi đã yêu anh qua những lá thư tình anh gửi tôi rồi. Những lá thư này tôi giữ cho riêng mình như những báu vật.

Rồi thơ anh viết về báo tin chỉ còn một tháng nữa là ra trường, anh rủ tôi đi dự lễ mãn khóa. Tôi đã được bố mẹ cho phép đi cùng gia đình Bác Tâm, nhưng rồi dự tính của tôi tan tành, vì trước một tuần đi thăm anh, tôi phải nằm bệnh viện ba ngày vì một cơn đau bụng.

*

* *

Vừa đi học về, còn đang dựng chiếc solex trong hàng ba, tôi chưa kịp lấy cặp sách, đã thấy Đông từ trong nhà chạy ra, vẻ mặt nghiêm trọng, em thì thầm:

_ Chị Hạ, nhà mình đang có khách.

_ Ai vậy?

_ Có ông lính nào đó, em không biết.

_ Ông lính? Ủa, nhà mình có quen ai đi lính đâu? Ông lính? Hay là anh Ninh.

Bước vội vào phòng khách. Quả nhiên anh đang ngồi nói chuyện với bố tôi. Thấy tôi vào, anh ấy đứng dậy mỉm cười với tôi. Tôi còn đang lúng túng vì cái nhìn của anh, thì tiếng bố tôi vang lên:

_ Không nhận ra ai sao Hạ?

_ Nghiêng nghiêng cái đầu, tôi ngó anh:

_ Anh Ninh đúng không? Trời ơi, sao trông anh ấy lạ quá, con nhận không ra.

Anh cười:

_ Hạ không nhận ra anh là anh bỏ đi luôn đấy.

Bố tôi cũng cười:

_ Thôi, hai anh em nói chuyện với nhau đi. Bố tìm mẹ đây.

Bố đi rồi, chỉ còn tôi và anh ngồi đối diện nhau. Tôi mừng vì được gặp lại anh nhưng hơi khó vì trước mắt tôi anh thật khác lạ. Không phải anh Ninh của buổi tối năm nào nữa. Mái tóc húi cua trên một khuôn mặt dẫn dỏi cùng bộ đồ treillis rần ri những sọc xanh đậm, màu của biển, trông anh đẹp và oai hùng làm sao. Tôi chưa biết phải bắt đầu như thế nào thì anh đã đứng lên, bước sang ngồi kế bên tôi:

_ Lâu quá rồi anh không gặp cô bé Lĩnh Hạ. Em trông khác trước nhiều quá, nếu gặp em ở ngoài đường chắc anh cũng không nhận ra.

_ Em đâu có gì khác đâu. Anh mới là lạ đó.

Anh nháy mắt nhìn tôi:

_ Đọc thơ em, nghe em những nhẽo anh không nghĩ Lĩnh Hạ của anh đã lớn và đẹp như thế này. Chắc có nhiều cậu theo lắm phải không, thảo nào em quên anh.

Tôi cúi mặt tránh cái nhìn của anh;

_ Anh này, chọc em hoài, hông phải em quên đâu, mà tại trông anh không giống ngày xưa, lại oai nữa nên em nhận không ra thôi.

_ Oai thật không?

_ Thật, tôi cười, anh mặc đồ lính đẹp lắm. Em thấy con trai mặc đồ lính trông hùng hơn mặc civil. Con gái thành phố cứ gọi là mê mấy anh lính trẻ tuổi, đẹp trai như thế này lắm đó.

_ Thật hả? Thế ... Lĩnh Hạ có mê lính...

lính như anh không?

Tôi cong môi lên:

_ Lính thì mê, nhưng anh thì ... không.

_ Thật không, thế ai viết thơ nói là nhớ anh nhỉ?

Tôi cãi lại:

_ Nhớ là khác, còn mê là khác.

Anh gật gù:

_ À, nhớ là vì thương, mà thương có nghĩa là yêu. Hạ không mê mà chỉ yêu anh thôi phải không?

Biết lọt vào bẫy của anh, tôi đỏ mặt, cúi đầu xuống mân mê vạt áo dài, phụng phịu:

_ Anh này...

Anh lấy hai tay ôm khuôn mặt tôi nâng lên:

_ Lĩnh Hạ, nhìn vào mắt anh nè. Em có biết là thời gian qua anh nhớ em lắm không? Anh mong sao chóng đến ngày mãn khóa để về Saigon nói với em một câu mà anh ấp ủ trong lòng từ bao năm rồi. Hạ à, em biết không, anh yêu Hạ rồi đấy.

Rồi anh từ từ cúi xuống, vành môi anh sắp chạm vào môi tôi, đột nhiên tôi thấy sợ, và vội nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh:

_ Đùng, đùng mà anh...

_ Sao vậy em?

_ Chưa gì mà anh...

Anh bật cười lớn:

_ Em đã hơn mười bảy tuổi rồi còn gì. Anh chờ đợi ngày này lâu quá rồi, kỳ này anh được về phép nửa tháng, má anh sẽ thừa chuyện với bố mẹ em cho chúng mình được làm lễ đính hôn, lúc đó em sẽ không còn tránh anh nữa nhé.

Nhưng, chữ nhưng quái ác đã không cho ước mơ của anh thành sự thật. Bỏ tôi sau khi nghe bác Tâm gái qua thừa chuyện, bố đã trả lời bác:

— Chị bên nhà đã thương cháu thì chúng tôi rất cảm ơn. Được làm dâu của chị là cái phúc của cháu, nhưng việc này chúng tôi xin chị hãy thư thả cho cháu một thời gian. Cháu vẫn còn quá nhỏ, học hành lại chưa đến nơi đến chốn. Mình là cha mẹ thì nên tính toán cho con cái, mai này có gì chúng nó không trách bố mẹ được. Tôi muốn cháu Hạ phải học cho xong đại học đã, để còn giúp đỡ chồng trong việc nuôi dạy con cái, không có bằng cấp, cuộc sống sau này sẽ vất vả lắm, chị nghĩ có phải không? Chúng tôi không cấm hai đứa yêu nhau. Cháu Ninh có thể gặp Hạ lúc nào cũng được, vợ chồng tôi không khe khắt chuyện đó, nhưng hai đứa phải biết giữ gìn cho nhau, để khi cưới nhau rồi sẽ không có điều gì để coi thường nhau cả.

Anh rất buồn khi biết được tin này. Tôi an ủi bằng cách chọc quê anh:

— Ai biểu anh hấp tấp quá, mất vợ, cho đáng đời.

— Còn lâu anh mới chịu mất, em thoát không khỏi bàn tay anh đâu.

— Làm phách quá. Nói đùa vậy chứ em thương anh lính này quá trời, anh chịu chưa?

Hai tuần đã trôi qua, hai tuần đầu đời đầy kỷ niệm của hai đứa. Ước mơ được anh đưa đi chơi trong mùa Giáng Sinh của tôi đã thành sự thật dù chưa đến ngày Noel. Ngày mai anh phải đi trình diện Bộ Tư Lệnh SĐ/TQLC để được phân phối về tiểu đoàn tác chiến. Đêm nay là đêm cuối hai đứa gần nhau. Trên sân thượng, tôi ngồi tựa vào lưng anh để nghe anh hát bài “Em Tôi”:

“...Bao giờ tôi về gần em. Cùng đếm này trăng, này sao chia nhé em. Trăng sao dang ý thơ. Mây bay khắp trời. Thuyền tình lung linh trong khói sương lam. Ngày về xa quá người ơi...”

Giọng hát trầm ấm, buồn buồn của anh, làm con tim tôi rã rời. Tôi quay người lại, vòng tay ôm lấy anh, tựa mặt vào lưng để những dòng nước mắt thấm ướt một khoảng áo của anh:

— Ninh ơi, em yêu anh.

— Anh bỏ đàn xuống, ôm lấy tôi, và chúng tôi hôn nhau, một nụ hôn thật nồng nàn nhưng cũng đầy đau xót:

— Anh yêu em. Hạ ơi.

— Tiếng tôi vang lên, nghe lạc lõng trong đêm:

— Mai anh đi rồi.

— Ừ mai anh đi rồi, anh sẽ nhớ Hạ nhiều lắm.

*

* *

Anh đi rồi, những lúc buồn nhớ anh, tôi hay lên sân thượng ngồi trong bóng tối, nhìn những vì sao đêm mà nhớ tới anh, nhớ tiếng hát của anh, rồi ôm đàn tôi hát một mình:

— “*Em mơ tiếng sáo, dập dìu bên trăng.
Đêm nay u tối về đây thấp sao. Dư âm tiếng
hát vương buồn mắt nhưng....*”

Nhưng chẳng lần nào tôi hát hết bài, nước mắt đã làm nghẹn đắng lời tôi. Tôi nhớ anh thật nhiều, ngày xưa anh đi, tôi chỉ là một cô em gái nhỏ, có nhớ nhưng rồi chóng quên. Còn bây giờ tôi đã lớn, đã biết yêu anh nên nỗi nhớ đã thành ray rứt nhiều hơn, tôi gục mặt xuống đầu gối, mặc những dòng nước mắt chảy trên phím đàn mà nghe thương anh thật nhiều.

Hồi chiều chị Loan, con bà dì, lên thăm. Nghe nói người yêu của tôi là lính tác chiến, lại là TQLC, chị trợn tròn mắt ngó tôi như ngó một quái vật:

— Trời ơi, Hạ ơi, bộ hết người cho em yêu rồi hay sao mà lại đi yêu lính thế hả em. Lại còn là thứ dữ nữa chứ. Em nhìn gương chị mà chưa thấy sợ sao. Làm vợ lính không sướng đâu em ơi. Em có biết ngày xưa chị khổ sở như thế nào không. Mang tiếng là vợ chồng mà những ngày ở gần nhau, chị đếm trên đầu ngón tay cũng còn dư đó. Kể cả những lần ảnh không phải đi hành quân được về nhà với vợ, mà

không đêm nào chị được ngủ yên, cứ thấp tha thấp thỏm, nghe tiếng điện thoại reo là tim chị rụng xuống. Còn anh thì lại ba lô súng ống lên đường. Nhìn theo anh đi mà tim chị như nát ra, không biết có còn gặp lại nhau nữa không. Có lần chị giả bộ đau bụng, lăn lộn trên giường, bò lê, bò càng dưới đất, để anh dừng đi mà cũng vô ích. Quân lệnh làm sao dám kháng. Anh nhờ người này, người kia cùng trại lo cho chị, rồi cuối cùng cũng vẫn không ở nhà. Đã vậy, lâu lâu lại đi hành quân dùm bạn bè nữa chứ. Bây giờ thì anh cũng đã nằm xuống, trả xong nợ Tô Quốc. Chỉ có chị là khổ, là nhớ anh ấy suốt đời thôi. Hạ này, em còn trẻ, còn đẹp quá, chị thấy tiếc cho em.

— Cám ơn chị đã khuyên em, nhưng mỗi người mỗi số, vả lại trong tình yêu không có sự đo lường, tính toán cũng như chọn lựa đâu. Trời bắt em thương anh ấy thì em phải thương thôi. Em sẽ không đổi ý đâu chị ạ. Ninh sẽ là người em yêu mãi mãi.

Rồi anh cũng được về phép, tôi mừng không kể xiết. Thôi thì bao nhiêu thương nhớ mình trút cả cho nhau, bao nhiêu thời gian mình dành cả cho nhau. Những tối trên sân thượng, nằm gối đầu lên đùi anh, nghe anh hát và ngắm sao, rồi bắt anh kể chuyện hành quân của anh cho tôi nghe, anh bảo:

— Chuyện oánh giặc nghe chán thấy mờ, lại ớn nữa. Anh chả muốn nghĩ về nó tí nào. Anh có chuyện này kể cho em nghe, vui lắm.

— Vui thật không?

— Thật.

— Vui bằng chuyện của anh với em không?

— Thua xa.

— Vậy, hồng vui hồng nghe, tôi chu mỏ lên.

— Thế này thì có vui không.

Rồi anh cúi xuống, môi tôi lại đón nhận một nụ hôn dài đến ngất ngư.

Rồi anh kể cho tôi nghe một câu chuyện tếu về những bà vợ bắt nạt chồng. Nghe xong tôi bật cười:

— Sao không hà. Các anh chỉ giỏi bịa chuyện nói xấu đàn bà thôi.

— Anh không có bịa, chuyện thật bạn anh nó kể cho anh nghe mà. Nhưng mà anh may hơn mấy ông kia, anh có một cô vợ xinh xinh, hiền hiền như cô bé này đây nè.

Tôi cười:

— Anh nhầm rồi, thấy dzậy mà hồng phải dzậy đâu à nhe. Anh muốn thấy em dữ hông?

Nói xong, tôi quay sang cắn một cái thật mạnh vào tay anh. “Ui da”! Vừa la anh vừa chồm lên đè tôi xuống và giữ hai cánh tay tôi không cho cựa cậy. Nhắm mắt lại chờ đợi cái cắn trả thù, chợt nghe môi anh gấn lấy môi tôi, tôi mở mắt ra nhìn anh, nét nhìn của anh mới tình làm sao, tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, đáp ứng lại bờ môi nồng nàn, mê đắm như không bao giờ dứt. Trên cao chị Hằng cười e ấp sau một vầng mây mỏng và chúc phúc cho chúng tôi bằng những làn gió nhẹ, hây hây.

Anh trở lại đơn vị, mang theo một trong hai chiếc vòng ốc nhỏ, những con ốc mà ngày nào anh đã cho, để tôi kết một đôi vòng duyên ương, mỗi đứa một cái. Tôi đã thì thầm cùng anh:

— Khi anh đeo cái vòng ốc này là em đang ở bên anh đó. Hãy ráng giữ gìn sức khỏe nhe anh. Anh đi rồi, em sẽ nhớ anh nhiều lắm đó, Ninh ạ.

Lâu lắm anh mới lại về phép một lần. Mọi lần khi trở về nhà, thấy tôi sang thăm là anh mừng lắm, anh hay nhắc bỗng tôi lên quay vài vòng làm tôi chóng cả mặt, nhưng lần này thì khác, trông thấy tôi, anh vẫn ngồi làm li ở trên sofa hút thuốc, cái gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá, có mẩu còn ít, có mẩu còn đến nửa điếu, tôi đến ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên vai anh, khẽ hỏi:

— Có chuyện gì vậy anh, sao anh buồn vậy.

Anh dụi điếu thuốc đang hút dở, quay sang ôm lấy tôi, đầu dựa lên vai tôi, anh chợt khóc nức nở. Tôi vuốt vuốt nhẹ lưng áo anh mà thấy mắt mình cũng cay sè. Dù không biết chuyện

gì đã xảy ra, nhưng chắc phải nặng nề đau xót lắm thì mới làm anh khóc như một đứa trẻ như thế này. Anh đã ngưng khóc nhưng vẫn còn gục trên vai tôi. Một lúc sau anh ngẩng đầu lên, nhìn tôi bằng đôi mắt mọng nước:

_ Hạ ơi, anh buồn quá...

...

_ Thằng bạn anh...thằng bạn thân của anh...nó...nó chết rồi. Anh nấc lên, giọng nghẹn lại, nó chết ngay trước mắt anh. Khốn nạn thật, anh thấy nó chết mà không làm gì được.

Tôi nắm lấy bàn tay anh vỗ nhẹ nhẹ:

_ Thôi, anh ấy đã đi rồi, hãy để cho anh ấy ra đi thanh thản. Anh cũng đừng buồn quá. Bây giờ anh nằm đây nghỉ đi, em đi mua gì cho anh ăn nhe. Em thấy anh mệt lắm rồi đó.

_ Không, anh không ăn gì cả, ngồi đây với anh. Có em bên cạnh anh sẽ đỡ buồn, Hạ ạ.

Anh vòng tay ôm lấy vai tôi, chúng tôi ngồi bên nhau trong nỗi buồn vây kín, ngoài sân bóng nắng chiều đang nhạt nhoà dần.

Từ ngày anh đi lính đến nay, thời gian gặp gỡ nhau thật hiếm hoi. Chưa bao giờ tôi thấy lời nói của chị Loan lại thấm thía như vậy. Tôi không còn có những ngày tháng yên bình như trước, tôi đã phải trải qua những giây phút mong nhớ, đợi chờ, lo âu, đã có những đêm chột thức giấc, ra ngồi ngoài ban công nhìn những bóng hỏa châu rơi trong đêm tối, ngoằn ngoèo như những dòng nước mắt, mà nhớ về anh thật nhiều, lo cho anh thật nhiều. Dù vậy, chưa một lần tôi hối hận vì đã yêu anh. Tôi xót xa gọi tên anh trong nỗi nhớ ngút ngàn:

_ Ninh ơi, anh đang ở đâu, em nhớ anh quá.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa nhận được thư anh. Lá thư lần cuối mà tôi nhận, đã được anh viết đến mấy lần mới xong. Tôi nhớ đoạn cuối thư của anh:

“...Bận hành quân liên miên đến bây giờ anh mới viết xong lá thư này cho em. Hạ à, đừng buồn anh nhe khi thơ chậm gửi cho em vì mỗi lần anh chỉ viết được vài dòng thì lại có

lệnh hành quân. Đồi lính là như vậy đó, nhưng tình lính thì thật nồng nàn. Anh nhớ và yêu Hạ nhiều lắm. Cái vòng Hạ đeo cho anh vẫn còn đây, nhìn thấy nó là anh nhớ đến cô bé Lĩnh Hạ đáng yêu của anh ngay. Hẹn gặp em vào ngày sinh nhật của Lĩnh Hạ trong lần đi phép tới. Yêu em thật nhiều.

Ninh của em”

Chiến cuộc càng ngày càng sôi động. Báo chí, đài phát thanh càng loan tin nhiều về những trận đánh trên toàn lãnh thổ miền Nam, thì tôi càng lo cho anh nhiều hơn. Hình ảnh gian khổ của những người lính lại khiến tôi thương, tôi nhớ về anh nhiều thêm. Đã vậy mấy hôm nay Saigon xôn xao về việc thất thủ mấy tỉnh miền Trung, thêm vào đó hình ảnh chạy giặc của dân trên các quốc lộ xuất hiện trên các đài truyền hình mới tang thương và buồn làm sao.

Không có thư từ gì của anh mấy tháng rồi, anh Trung, em anh, đi dò hỏi khắp nơi cũng vẫn không được biết tin gì về anh cả. Bác Tâm gái nước mắt ngắn, nước mắt dài, việc buôn bán bác giao lại cho mẹ tôi. Sau đó cả nhà dọn đi nơi khác, chúng tôi không liên lạc được nữa. Bố mẹ tôi cũng thương anh, bố cũng nhờ mấy người bạn là những người có chức vị trong quân đội tìm kiếm dùm mà họ cũng đành chịu. Riêng tôi như kẻ mất hồn, chỉ còn gần một năm nữa là tôi hoàn thành 4 năm đại học. Tôi đang mơ năm nay tôi sẽ có một sinh nhật thật vui của cái tuổi 20, vì anh hứa sẽ về để cùng tôi cắt cái bánh mà năm tôi 15 tuổi anh đã lỡ hẹn, hơn nữa bố tôi cũng hứa sẽ cho chúng tôi làm lễ đính hôn, tôi đang nghĩ nếu nghe được tin này chắc anh sẽ vui lắm. Nhưng bây giờ tình thế như thế này, anh sống chết ra sao, ở đâu, mọi người đều không được biết.

Càng ngóng chờ càng thấy bật tằm. Lúc này tôi mới hiểu tại sao chị Loan lại khuyên tôi như vậy, chị không muốn tôi khổ giống chị, nhưng hiện giờ tôi lại là kẻ mang cái tâm trạng mà chị

đã từng trải qua ngày nào. Tôi lo cho anh vô cùng, không những chỉ lo mà còn sợ nữa. Sợ một ngày nào đấy...tôi không dám nghĩ tiếp.

Rồi một hôm gia đình tôi nhận được thư của anh Trung báo, anh bị mất tích trong trận đánh ở bờ biển ngoài miền Trung, một trận đánh mà báo chí và các cơ quan truyền thông đã mô tả là một trận chiến ác liệt và oai hùng nhất sau trận đánh tái chiếm Cổ thành Quảng Trị. Tin anh mất tích như một tiếng sét đánh ngang tai, tôi choáng váng mặt mày, sau đó thì không còn biết gì nữa. Hơn một tuần nằm trong bệnh viện, tôi chẳng khác nào một kẻ chết rồi, cứ ôm hình của anh mà khóc mãi. Bao nhiêu dự tính tương lai tôi buông rơi tất cả, khi mà cái mộng ước ngày nào hai đứa sẽ cùng sống bên nhau đã tan theo mây khói:

— “Ninh ơi, anh ở đâu, sao không về với em như anh đã hứa, sao anh bỏ em bơ vơ một mình như thế này, không có anh, em sống làm sao đây hả Ninh”.

Rồi miền Nam rơi vào tay Cộng Sản. Bố mẹ tôi và Đông vượt biên đã đến được nước Mỹ. Còn tôi nhất quyết ở lại Saigon, dù lúc đó mẹ tôi năn nỉ thế nào tôi vẫn không đổi ý:

— Con xin mẹ cho con ở lại đây chờ anh ấy, nếu còn sống anh ấy sẽ về tìm con. Một lời hứa sẽ là vợ của anh ấy thì xin bố mẹ cho con được trọn lời.

Và tôi đã giữ lời, hơn 10 năm rồi anh vẫn như bóng chim tăm cá. Tuy vậy, tình yêu tôi đối với anh cũng không hề nhạt phai. Nhìn những người bạn lần lượt lấy chồng, có gia đình, có hạnh phúc, tôi càng thấy nhớ anh nhiều hơn. Rồi cuộc đời làm một số bạn tôi phải tay xách, nách mang đi nuôi chồng trong tù. Dầu sao, họ vẫn còn hạnh phúc hơn, không như tôi bơ vơ, cô đơn một mình mà nhìn từng mùa Xuân trôi qua trong tẻ nhạt ơ thờ:

“Ninh ơi, giờ này anh ở đâu, em nhớ anh quá, Ninh ơi”.

*

* *

— Hạ ơi, có khách kìa con, Tết nhất đến nơi rồi, không lo bán hàng cứ ngồi đó mà mơ.

Nghe bác Tư sạp bên kêu, tôi giật mình nhìn ra cười:

— Hi hi, mơ gì đâu bác, con đang ngủ gật thì có. Dạ, cô mua gì, em có nhiều vải may áo dài mặc Tết đẹp lắm, em lấy cô xem nhe....

Sau khi người khách đi rồi, tôi quyết định hôm nay dẹp sạp nghỉ sớm dù đang mùa Tết bận rộn. Hình ảnh anh thương binh có giọng hát, tiếng nói giống anh và nhất là ánh mắt lúc anh nhìn theo tôi nó quen quen lắm, tất cả cứ luẩn quẩn mãi trong tâm trí. Có một cái gì đó, sao cứ thôi thúc bắt tôi phải nghĩ mãi về người thương binh này nhỉ? Anh ta có phải là Ninh không? Sao cái gì cũng giống Ninh vậy. Chỉ có khuôn mặt bị biến dạng vì những vết sẹo chằng chịt của anh là không giống Ninh thôi. Suy nghĩ mãi, sau cùng tôi quyết định phải tìm ra chân tướng chuyện này, nếu anh ấy không phải là Ninh thì không có gì để nói, còn nhờ là anh thì sao, có phải là tôi sẽ ân hận một đời không.

Rồi sạp, tôi đi tìm anh Trữ, một anh thương binh khác thường xuyên ở chợ này, mà dân buôn bán ở đây đều quen mặt. Hỏi thăm anh, hy vọng anh ấy quen biết anh thì tôi sẽ dễ dàng tìm hiểu về anh nhiều hơn. Trời không phụ lòng tôi, anh Trữ không những biết anh mà còn tình nguyện dẫn tôi đến tận nhà.

Đứng trước cửa đóng kín của căn nhà, tim tôi đập loạn nhịp, hai chân tôi run lên, cánh tay như không còn sức để đưa lên gõ cửa. Tôi đang nhớ lại câu đối thoại của mình với anh Trữ:

— Chị kiếm anh hai TQLC có chuyện gì không?

Tôi bịa một cái có:

— À, tôi lượm được một cái túi trong đó có một cái vòng bằng ốc, mấy lá thư và tấm hình của một người lính TQLC còn trẻ chụp với một cô gái. Tôi đoán là của anh hai TQLC nên

đem trả lại thôi

— Đúng rồi, của ảnh đó. Trời ơi, mấy món đồ đó ảnh quý lắm, vậy mà làm sao để rơi chứ. Thôi được tui đưa chị tới nhà ảnh, chứ ghi địa chỉ chị tìm hông ra đâu.

Và bây giờ tôi đứng đây. Linh tính của tôi đã không đánh lừa mình. Tôi hít một hơi dài, lấy hết can đảm đưa tay lên gõ vào cánh cửa.

— Ai đó.

— ...

Tôi nghe tiếng lộc cộc của bánh xe trên nền nhà và cánh cửa mở ra. Nhìn đó, Nhìn của tôi đó. Nước mắt tôi trào ra, hai chân run rẩy, tôi sụp người xuống trước chiếc xe lăn trong ánh mắt thất thần của anh. Nhìn ngồi trên xe, hai cánh tay anh chới với nhưng đành bất lực vì anh không thể đỡ được tôi. Sau cùng anh điều khiển chiếc xe quay ngang, đưa bàn tay cho tôi nắm, anh kéo nhẹ tôi đứng lên:

— Hạ vào nhà đi, rồi chúng ta nói chuyện.

Nương theo tay anh, tôi đứng lên, bước vào nhà, đóng cửa lại rồi kéo chiếc ghế ngồi gần chiếc xe. Nắm lấy bàn tay anh, nước mắt tôi chan hòa:

— Anh đã nhận ra em ngay từ lúc đầu phải không, tại sao lại làm lơ, sao anh ác với em như vậy, anh có còn coi em là Hạ của ngày xưa không, sao lại trốn tránh em. Nhìn ơi, anh có biết em chờ anh đã hơn mười năm rồi không. Em đã hứa là yêu anh và chờ anh mãi mãi. Tình yêu em dành cho anh vẫn như ngày nào. Bây giờ đã hơn mười năm em chờ đợi mà sao anh vẫn không tìm em. Em vẫn ở căn nhà cũ để chờ anh, anh có biết không, tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy hả Ninh.

Anh ngồi bất động trên xe, cặp mắt nhắm lại, nghe tôi rên rỉ, sụt sùi, trách móc. Một lúc sau khi thấy tôi không nói gì nữa, anh mới mở mắt ra nhìn tôi. Những dòng nước mắt không dấu diếm trên mặt anh, làm lòng tôi buốt nhói. Đưa tay nắm lấy hai bàn tay lạnh giá của tôi, nhìn vào cặp mắt ướt đẫm trước mặt mình, anh

chậm rãi nói:

— Trước hết anh xin lỗi Hạ về tất cả những gì anh đã làm Hạ phải buồn. Với anh, hình ảnh Hạ luôn luôn nằm trong trái tim anh cho tới ngày anh nhắm mắt. Hạ ơi, em hãy nhìn kỹ anh đi, bây giờ thân thể anh như thế này rồi, em nghĩ anh còn xứng đáng với em không. Anh còn có thể làm gì hơn được, ngoài việc đành phải lỗi thề với em thôi. Hãy tha lỗi cho anh. Em hãy còn trẻ, tương lai còn dài, đừng phí tuổi trẻ, tương lai và thời gian vì một người tàn phế như anh. Nghe anh đi. Hãy tìm cho mình một người và sống cho thật hạnh phúc. Đó là tất cả những gì anh muốn nói với em, bằng tình yêu của anh dành cho em đó, Hạ ạ.

— Anh muốn như vậy thật sao? Anh muốn rũ bỏ tất cả những quá khứ có dính líu tới em phải không? Anh muốn em không còn thương anh nữa, không được gặp anh nữa đúng không? Anh phủ nhận những ngày tháng đợi chờ của em, không chấp nhận những hy sinh của em chỉ vì anh xấu xí, anh tàn tật phải không. Cũng được thôi. Vậy em về. À, em chỉ xin anh một ân huệ cuối cùng, em cũng nói bằng tình yêu của em đối với anh, ngày mai anh không cần đến, chỉ cần nhờ anh Trữ thấp cho em một nén nhang, thế thôi đủ rồi. Em về đây, hứa sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Nói xong, lạnh lùng tôi rút tay khỏi tay anh, đứng lên và đi ra cửa. Nhưng anh đã nhanh hơn, lái chiếc xe trần ngang lối tôi đi.

— Hạ, em hãy nghe anh nói này, anh còn yêu em, còn yêu em nhiều lắm. Nhưng anh không muốn và không thể làm em khổ. Em biết không, đã nhiều lần anh nhìn thấy Hạ mà anh phải cắn răng lại mà quay đi. Dù có yêu em đậm sâu thế nào đi nữa, anh nghĩ anh cũng không có quyền hủy hoại tương lai của em. Hạ ơi, anh xin lỗi, anh không muốn nói những lời làm đau lòng em, vì khi nói ra lòng anh còn đau hơn nhiều. Anh phải làm sao đây Hạ, phải làm sao bây giờ.

Nhìn anh gục người trên chiếc xe lăn, tim tôi như chảy máu. Nước mắt dàn dụa, tôi đỡ anh ngồi dậy rồi cúi xuống, hôn lên bờ môi đam mê của anh, một nụ hôn nồng cháy như ngày nào chúng tôi đã hôn nhau.

Đêm ấy tôi ở lại nhà anh, nằm gối đầu lên tay anh để nghe anh kể lại những ngày tháng hai đứa xa nhau. Tin anh bị thương chỉ gia đình anh biết thôi. Khi biết mình là phế nhân, anh đã yêu cầu cả nhà anh dấu kín không để gia đình tôi biết được, và sau đó đã dọn về đây để lo cho anh. Má anh đã mất cách đây ba năm. Ba anh, Trung và Hậu cũng đã định cư ở Úc. Hàng tháng hai đứa em vẫn gửi tiền về. Thịnh thoảng anh theo đám bạn thương binh đi bán vé số là vì quá buồn. Hai tháng trước anh có gặp Lam, em của Hồng, cô ấy cho biết Hồng hiện là ni cô đang tu tại một ngôi chùa ở ngoài Vũng Tàu. Còn phần tôi, anh cũng biết hết, kể cả chuyện tôi không lập gia đình mà còn sống độc thân chờ anh. Nói xong anh kết luận:

— Hạ ơi, anh biết em yêu anh, nhưng em thấy đó, anh sẽ chỉ là gánh nặng cho em mà thôi, với tấm thân tàn phế này...

Không để anh nói hết câu, ngồi nhồm dậy, đưa tay bịt mồm anh lại, nước mắt tôi trào mi:

— Ninh ơi, anh không yêu em sao, sao anh cứ làm em khổ mãi vậy. Em yêu anh là yêu chính con người của anh, em yêu giọng nói này, tiếng cười này, cặp mắt này, cánh tay này, nghĩa là tất cả những gì thuộc về anh và nhất là trái tim của anh đây, trái tim đã từng có những nhịp đập với trái tim em, anh hiểu chưa, không vì anh bị khuyết tật mà em thôi yêu. Ninh ơi, tuổi trẻ của em, tương lai của em là của anh. Đừng nói với em là anh tàn phế, với em, anh không tàn mà cũng không phế. Anh nói anh bị cụt chân, có sao đâu, chân em còn mà. Những nơi nào em đi tới thì anh cũng sẽ đi tới đó với em. Em là vợ anh dù mình chưa cưới nhau, nhưng em đã hứa là yêu anh, làm vợ anh thì xin hãy cho em được hoàn thành tâm nguyện

của mình nghe anh. Đừng xua đuôi em nữa.

Ngồi lên, ôm lấy đầu tôi cho tựa vào ngực mình, anh thì thầm:

— Hạ ơi, vợ của anh ơi, xin lỗi em. Chúng mình sẽ không xa nhau đâu, anh hứa mà. Thôi đừng khóc nữa, hãy nín đi, mình ơi, anh yêu mình.

Bao năm sống trong cô đơn, lạnh lẽo, giờ đây được ôm trong vòng tay ấm áp của người mình thương nhớ mỗi mồn, tôi thấy như đang sống lại một mùa Xuân ngày nào khi hai đứa đón giao thừa trên sân thượng bằng một nụ hôn ngọt ngào và bây giờ Xuân lại về trong tôi dù có muộn màng, còn hơn phải ngồi một mình mà nhớ về những mùa Xuân của quá khứ.

Với tay lấy cái đàn, anh so phím rồi hát, tiếng hát trầm ấm của anh vang lên trong đêm vắng, nghe ngọt ngào làm sao, tha thiết làm sao. Nhắm mắt lại, tôi nghe mùa Xuân đang trở về trong tôi, chan hòa hạnh phúc của một mùa Xuân tưởng như không còn nữa:

— “Đừng quên em nhé, môi còn thắm duyên còn xanh. Đèn trăng phô sắc huy hoàng sáng hơn màu nắng. Cho anh rót thắm đem về nhớ nhung lời thơ. Đường đời anh muốn em còn mơ.”

Tường Thúy

Tucson – AZ - 2014

